

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce Y. L., zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou v Praze 2, nám. I. P. Pavlova 3, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2005, čj. OAM-123/LE-B01-B02-2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 5. 2005, čj. 60 Az 31/2005 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2005, čj. OAM-123/LE-B01-B02-2005. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Konkrétně namítá, že krajský soud řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky dle § 14 zákona o azylu, tedy podmínky zvláštního zřetele hodné pro to, aby žadateli byl azyl udělen. Dále namítá, že krajský soud řádně nezduvodnil, proč důvody, které uvedl žalobce ve své žádosti (obava z návratu, pronásledování stěžovatelovy matky za cvičení Falun Gong), nemohou být považovány za důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, a pouze konstatoval závěry, ke kterým došel žalovaný; rozhodnutí krajského soudu je tedy nepřezkoumatelné. Závěrem požádal o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2,3 s. ř. s.).

Z ustanovení § 16 zákona o azylu vyplývá, že pokud v řízení o žádosti o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak správní orgán bez dalšího žádost zamítne jako zjevně nedůvodnou. Rozhodne tedy ve věci konečným způsobem, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 citovaného zákona je

přítom určující pro rozhodování o případném udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Při zamítnutí žádosti podle § 16 zákona o azylu, bez zjišťování ne/existence azylově relevantních důvodů je tedy rozhodování o udělení či neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu pojmově vyloučeno a souběžná existence těchto výroků by byla v logickém rozporu. Nejvyšší správní soud již v minulosti shodně judikoval, viz např. rozhodnutí ze dne 15. 10. 2003, čj. 1 Azs 8/2003 - 90, rozhodnutí ze dne 10. 2. 2004, čj. 4 Azs 35/2003 - 71 či rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, publikované pod č. 244/2003 Sb. NSS.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel vstoupil na území České republiky nelegálně buď koncem roku 2003, nebo začátkem roku 2004, a rovněž nelegálně zde pobýval až do 28. 1. 2005, kdy byl Policií ČR zadržen a umístěn do ZZC. Stěžovatel sám uvedl, že po celou dobu se mohl volně a svobodně pohybovat. Této možnosti však nevyužil pro podání žádosti o udělení azylu a tuto žádost podal až poté, co s ním bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. Sdělil, že o azyl žádá z obav před vrácením do Číny, při odchodu z Číny přitom nezamýšlel požádat o azyl.

Stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu již dříve, což sám při pohovoru k žádosti o udělení azylu potvrdil. Žalovaný tedy důvodně rozhodl o zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V takovéto situaci pak žalovaný o udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu rozhodovat neměl a ani nemohl.

Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl, jak ve výroku shora uvedeno (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu